

Tréfás mese

*H*iszitek, nem hiszitek – kimentem egyszer egy nagy-nagy erdőbe, amelyikben egyetlen fa se volt. Ennek a nagy-nagy kerek erdőnek a legkisebb sarkocskájában három szalmaszálból akkora tüzet raktam, hogy egyszeribe nappali világosság támadt.

Igen ám, csak én aludni szerettem volna – s ki fia tud világosan aludni?

Fogtam magam, elballagtam a kiszáradt patakhöz, a lyukas kalapomat csurig megmerítettem, és a hordónyi sok vizet a tűzre zuhintottam.

Na, elaludt a tűz. S akkor én is lefeküdtem. De ki fia tudna párna nélkül aludni? Én bizony nem tudtam. Azt mondtam hát a Fakó lovamnak, hogy: „Cic! Cic! Ide gyere!” S az oda is jött menten, én meg a fejem alá raktam párnának. A Fakót. A nyergem meg kipányváltam. És horkoltam, horkoltam reggelig, pedig le se hunytam a szemem.

Hát amint reggel felébredek: uccu, Fakó, hol a nyereg?! Talán megették az egerek? Nem találok egyiket se. Belenézek a jobb zsebembe: semmi. Belenézek a bal zsebembe: semmi. Végre aztán belenéztem a lyukas kalapomba – s mit látok!

Ott aludt a Fakó nyergestül-mindenestül, még a patkója is ezüst volt. Örömben akkorát rikkantottam, hogy még a saját hangomat se hallottam meg.

De meghallotta egy kicsi madár – azt hiszem, mókus volt –, és ijedtében úgy elkezdett futni, hogy mindjárt feldöntötte a legelső csipkebokrot. Hej, ez volt ám csak mulatság!

Úgy hullott a csipkebokorról a dió, hogy majd agyonvert a mogyoró.

Akkor odajött egy vén banya, és rám kiabált:

– Mit csinálsz, te istenadta Pistája? Mit ászod azt a répát, retket, csicsókát? Hiszen nem neked ültettem az ugorkát! És rettenetes mérgiben felkapott egy tököt, hozzám vágott egy dinnyét, majd eltörte a lábam, pedig a fejem találta.

Ezt már aztán én is megsokalltam. Hátamra kaptam a Fakót, felpattantam a nyeregre, és meg se álltam a Tiszáig. Ott mindjárt találtam egy embert, aki nagy, teli iszákból sorba eregette vissza a vízbe a halat.

Kértem tőle: mit csinál? Azt mondja, halászik, lakodalom készül náluk, nincsen mit egyenek, hát majd esznek halat.

Ez éppen kapóra jött nekem, úgyis nagyon éhes voltam – meghívattam magam a lakodalomba.

Mikor már egy hal se volt az iszákban, mondom az embernek:

– Most már eleget halászott, főzhetjük a paprikást!

– Igen ám – mondja ő –, de előbb át kell mennünk a Tiszán.

Jaj, jaj, de hogyan, mikor egyőnk se tud úszni!

Ezt is kiokoskodtam: volt a zsebemben egy dió, azt kétfelé vettem. Egyik volt a hajó, a másik az evező. Úgy áteveztünk a Tiszán, hogy csupa por lett a lábunk. Még a Fakó lovam aranypatkója is sáros lett a térdig érő hótól.

Aztán szerencsésen megérkeztünk. A Tisza partján volt egy ház, ott sütötték-főzték a hurkát, ott ülték a lakodalmat. A menyasszonyt Jancsinak hívták, a vőlegényt Juliskának. Három napig állt a bál, és olyan temérdek töltött káposztát ettünk, hogy még most is csikarja a hasamat a tökmag!

Végezetül felszántottuk a Tiszát, vetettünk bele lúdfüvet, nyúlfüvet, fenkövet, s mire megjött a tél, termett is az három kéve bidres-bodros, cikkes-cakkos, salamánkos pogácsát!

Így volt, nem másképp!

Aki a mesét egy hallásból ugyanígy elmondja, ügyesebb, mint én.